

POSTANOWIENIE Z DNIA 8 LISTOPADA 2005 R.
SNO 55/05

Przewodniczący: sędzia SN Józef Szewczyk.
Sędziowie SN: Mirosława Wysocka, Tadeusz Wiśniewski
(sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na posiedzeniu z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Apelacyjnego oraz protokolanta w sprawie sędziego Sądu Okręgowego po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2005 r. zażalenia sędziego Sądu Okręgowego na zarządzenie Prezesa Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 13 maja 2005 r., sygn. akt (...)

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;
kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2005 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla Okręgu Sądu Dyscyplinarnego odmówił wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko sędziemu Sądu Okręgowego.

Na to postanowienie sędzia Sądu Okręgowego złożyła zażalenie. Zarządzeniem z dnia 13 maja 2005 r. Prezes Sądu Dyscyplinarnego odmówił jednak przyjęcia tego zażalenia. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że art. 114 § 6 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych przewiduje, iż w razie wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego zażalenie przysługuje jedynie organowi, który złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i właściwemu kolegium.

Na powyższe zarządzenie sędzia Sądu Okręgowego złożyła kolejne zażalenie, w którym wniosła o „jego zmianę poprzez przyjęcie zażalenia z dnia 21 kwietnia 2005 r. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dla Okręgu Sądu Dyscyplinarnego z dnia 5 kwietnia 2005 r.”

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie sędziego Sądu Okręgowego na zarządzenie Prezesa z dnia 13 maja 2005 r. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego dla Okręgu Sądu Apelacyjnego odmawiając wszczęcia przeciwko żalącej się postępowania dyscyplinarnego, postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2005 r. orzekł na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U.

Nr 98, poz. 1070 ze zm.; dalej zwanej u.s.p.). Zgodnie z art. 114 § 6 u.s.p., zażalenie na postanowienie rzecznika dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przysługuje organowi, który złożył wniosek o wszczęcie tego postępowania i właściwemu kolegium. Przepis ten nie przewiduje zatem możliwości zaskarżenia w drodze zażalenia postanowienia, o którym mowa w art. 114 § 5 u.s.p., przez sędziego co do osoby którego istniała potrzeba ustalenia, czy dopuścił się on przewinienia i ewentualnego wyjaśnienia, czy wchodzi w rachubę wszczęcie wobec niego postępowania dyscyplinarnego.

Skoro zaś tak, to tym samym przyjąć należy, że sędziemu nie przysługuje także zażalenie ukierunkowane – tak jak to ma miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy – na podważenie samego uzasadnienia postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Wszak możliwość (uprawnienie) zaskarżenia wyłącznie uzasadnienia danego orzeczenia należy traktować jako refleks bądź emanację uprawnienia do zaskarżenia orzeczenia jako takiego. Innymi słowy, uprawnienie do zaskarżenia uzasadnienia orzeczenia jest częścią uprawnienia do zaskarżenia orzeczenia.

W rozważanej sytuacji nie ma zaś procesowej potrzeby odpowiedniego stosowania przepisów kodeksu postępowania karnego, ponieważ regulacja przedmiotowej kwestii w przepisach u.s.p. jest wyczerpująca.

Oznacza to, że Prezes Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego trafnie uznał, że zażalenie sędziego Sądu Okręgowego na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 5 kwietnia 2005 r. jest niedopuszczalne z mocy ustawy i w konsekwencji trafnie też, działając na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., odmówił zaskarżonym zarządzeniem jego przyjęcia.